

Over het werk van Petra Laaper: *Dubbel-Doubles*

Dubbel Doubles: textiel | variabele afmetingen | Installatie van 'soft sculptures'

Door: Efrat Zehavi

Daar liggen ze, kleurrijk en speels, op de grond of op een plastic stoel, op een podium of op een kruk. Machteloos als opgeblazen ballonnen. Gewichtloze gewichten.

Je kan je spieren niet sterker maken door deze gewichten te heffen.

Als je hun in je handen zou pakken, je armen zou strekken en omhoog zou tillen, zullen ze door de zwaartekracht terugvallen - want ze zijn zacht.

Je denkt ook helemaal niet aan sporten of oefenen als je hun ziet.

Je zou eerder hun willen aaien; ze verleiden je om hun aan te raken en omhelzen.

Ze roepen: kom op om mij zitten! Je wilt met ze op de grond gaan rollen...

Vooraf in het eind van de dag als je geen puf meer hebt.

Maar nee, dat is niet de bedoeling!

Want het zijn geen poefs - maar kunstobjecten.

Hun functie is ontleend uit hun uiterlijk. Ze hebben geen functie.

Louise Bourgeois *Fillette* (Sweeter Version), kun je zien als een vrouwelijke torso a 'Little girl', maar ook als een groot (en best eng) fallusvorm.

Ook *Double* van Petra Laaper is vrouwelijk en mannelijk tegelijk.

De titel van het werk geeft aan dat het twee zijn. Maar een gewicht is maar één object: twee ballen die verbonden zijn met een staal stok. Maar omdat deze gewichten zijn niet van staal gemaakt maar van leer, stof en vulling, lijken ze als twee tieten van al niet te jonge vrouw.

De Ambigüiteit, zoals bij het werk van Bourgeois, is er ook. Het zijn toch *Dubbels*.

Zijn het geslachtdeel na een seksueel spel, vrouwelijk of mannelijk vormen?

Wie is hier machteloos geworden? De man of de vrouw? Wat er gebeurt daarvoor?

Was er een dubbel – or - over - spel?

Projecteer ik misschien te veel betekenis of een verhaal aan onschuldige objecten?

Mogen ze niet gewoon 'er zijn'? kleurrijk en speels,

En geen 'mama's' of papa's' of 'Fatboys'...

Efrat Zehavi

Rotterdam, 2018

